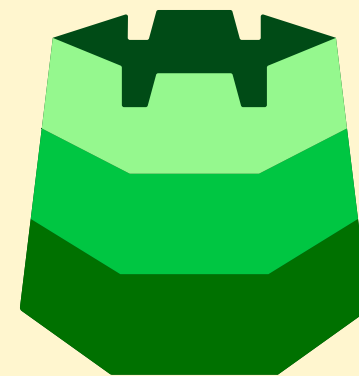

20
25

Vilnius
Europos
žalioji
sostinė

Žiemos konkursas
**„Nepaprastieji Vilniaus
gyventojai“**

DAUGIAU NUOTRAUKŲ

Didysis auksinukas – drugelis saulėlydžio sparnais

Labas, aš esu didysis auksinukas. Pažiūrėk į mano ryškius sparnus – jie žėri tarsi spalvotas saulėlydis! Bet aš ne visą laiką taip atrodau... Savo gyvenimą pradėdau kaip mažas baltas kiaušinėlis ant didelės rūgštinės lapo. Iš jo išsiritęs kaip vikšrelis puolu valgyti sultingų lapų, nes būnu labai labai alkanas. Valgau tol, kol užaugu labai didelis ir susisuku į saugią lėliukę. Po kiek laiko, savo nuostabai, prabundu visiškai nepanašus į save, su tais nuostabiai žėrinčiais sparnais!

Aš gyvenu šlapiose pievose, kur auga mano maistas. Ten vasarą lankau gėlių žiedus ir pernešu jų žiedadulkes. Ar žinotai, kad būdamas vikšreliu aš po vandeniu galiu išbūti net iki 3 mėnesių!? Neįtikėtina, ar ne?

Pamatęs drugelį, pamojuok ir pasisveikink su manimi, gal tai būsiu aš, didysis auksinukas!

DAUGIAU NUOTRAUKŲ

Skiauterėtasis tritonas – lietuviškas drakonas

Labas, ar esi matęs tokį grožį kaip aš? Aš atrodau kaip driežiukas, bet iš tikro esu varliagyvis, daug laiko praleidžiu vandenyje, ypač pavasarį. Mane gamtininkai pakrikštijo skiauterėtuuju tritonu, dėl mano gražios skiauterės, kurią užsiauginu pavasarį. Mane dar vadina ir lietuvišku slibinu, arba drakoniuku! Tikriausiai dėl to, kad aš esu didžiausias iš visų tritonų ir galiu užaugti net iki 16 cm ilgio. Man reikia nedidelių vandens telkinukų, kur negyventų žuvys, aš su jomis nelabai sutariu. Mėgstu, kai saulė pašildo vandenį, kuriame aš plaukiuju, tada man būna labai gera. Rudenį ieškau vietų, kuriose galėčiau ramiai pailsėti ir sulaukti kito pavasario. Ar žinėjai, kad žiemą aš praleidžiu sausumoje, pasislėpęs urveliuose ar po šakų krūvomis? Kartais net ir į rūsius įsiropščiu. Kadangi daug laiko aš slepiuosi vandenyje ar po senais lapais mane pamatyti nėra lengva, bet gali pasižiūrėti į gražias mano nuotraukas!

DAUGIAU NUOTRAUKŲ

Plačialapė klumpaitė – įspūdingiausia lietuviška orchidėja

Labas, tu tik pažiūrėk į mano žiedų grožį, jų dydį ir spalvą! Atrodau tarsi tikra gėlių karalienė! Aš esu plačialapė klumpaitė. Mane taip vadina dėl labai plačių gražių lapų ir dėl žiedo, kuris primena senovinį batą – klumpę. Aš esu lietuviška orchidėja, tik skirtingai nei mano giminaitės, kurių galima rasti parduotuvėse, aš namų darželiuose augti negaliu. Aš esu labai išranki ir galiu augti tik labai išskirtinėse vietose. Kaip aš džiaugiuosi, kad Vilniuje tokių vietų yra! Man reikia, kad mano šaknis apkabintų grybai, be kurių aš gyventi negaliu, o žemė kurioje augu, turi būti ypatinga. Taigi, manimi grožėtis galima tik gamtoje. Tai labai gerai, nes norėdamas mane pamatyti, turėsi išeiti pasivaikščioti, pabūti lauke! Man labai patinka būti lauke, o tau?

Rudasis ausylis – įspūdingų ausų savininkas

Labas, aš esu rudasis ausylis. Mano ausys yra beveik tokios pat didelės kaip aš pats! Jomis aš galiu išgirsti net ir mažiausius garsus, tokius kaip naktinio drugio plazdenimas, ar voro vaikščiojimas ant šakų! Beje, labai norėčiau, kad manęs nebijotum ir nelaikytum manęs bei mano druagų skraidančiomis žiurkėmis ar pelėmis. Iš tiesų, mes panašesni į kirstukus, ežius ar kurmius nei peles. Gi valgom tik vabzdžius. Aš tau tikrai neįkąsiu ir į plaukus specialiai tikrai nesiveliu.

Skraidau kiekvieną naktį nuo pavasario iki rudens, o mano sparnai šnabžda mėnulio šviesoje. Aš matau tamsoje ir tam man nereikia akių – aš matau ausimis. Mano supergalia – echolokacija. Aš skleidžiu mažus spragtelėjimus ir klausausi aido, kad rasčiau savo kelią ar vakarienę. Argi ne šaunu?

Gyvenu jaukiose medžių drevėse arba pastogėse. Dieną su draugais miegame susiglaudę aukštyn kojomis.

Dėl savo didelių ausų atrodau kaip skraidantis pasakų knygos personažas! Kokią istoriją man sukurtum? Į kokius nuotykius leistumėmės kartu?

DAUGIAU NUOTRAUKŲ

Lašiša – nepaprastoji keliauninkė ir triukų mėgėja

Aš esu Atlantinė lašiša ir turiu nuostabią istoriją, kurią noriu papasakoti! Didžiąją gyvenimo dalį gyvenu Baltijos jūroje, plaukiodama per bangas. Bet žinote ką? Kai ateina laikas susilaukti vaikų (o jis ateina kasmet rudeniop), aš leidžiuosi į ypatingą kelionę!

Kiekvieną rudenį plaukiu atgal į upes, kuriose gimiau. Šokinėju per didelius akmenis, iriuosi prieš srovę ir greitai tekantį vandenį sukaupusi visas jėgas. Vilniuje labiausiai mėgstu parplaukti į Vilnelę. Žmonės kartais sustoja pažiūrėti, kaip aš šokinėju – atrodo, kad salto darau tik dėl jų! Nėra pasaulyje daug miestų, kur žmonės galėtų gėrėtis mūsų ar mūsų giminaičių draugija.

Kodėl aš tai darau? Kad padėčiau kiaušinius į minkštą, švarų upės dugną, kur augs mano lašišų mažyliai. Noriu, kad mano vaikai gimtų ten, kur aš pati gimiau. Vieną dieną ir jie keliaus tokią pat neįtikėtiną kelionę.

Argi tai nenuostabu? Galbūt kitą kartą, kai lankysitės prie Vilniaus upių, pastebėsite mane!

DAUGIAU NUOTRAUKŲ